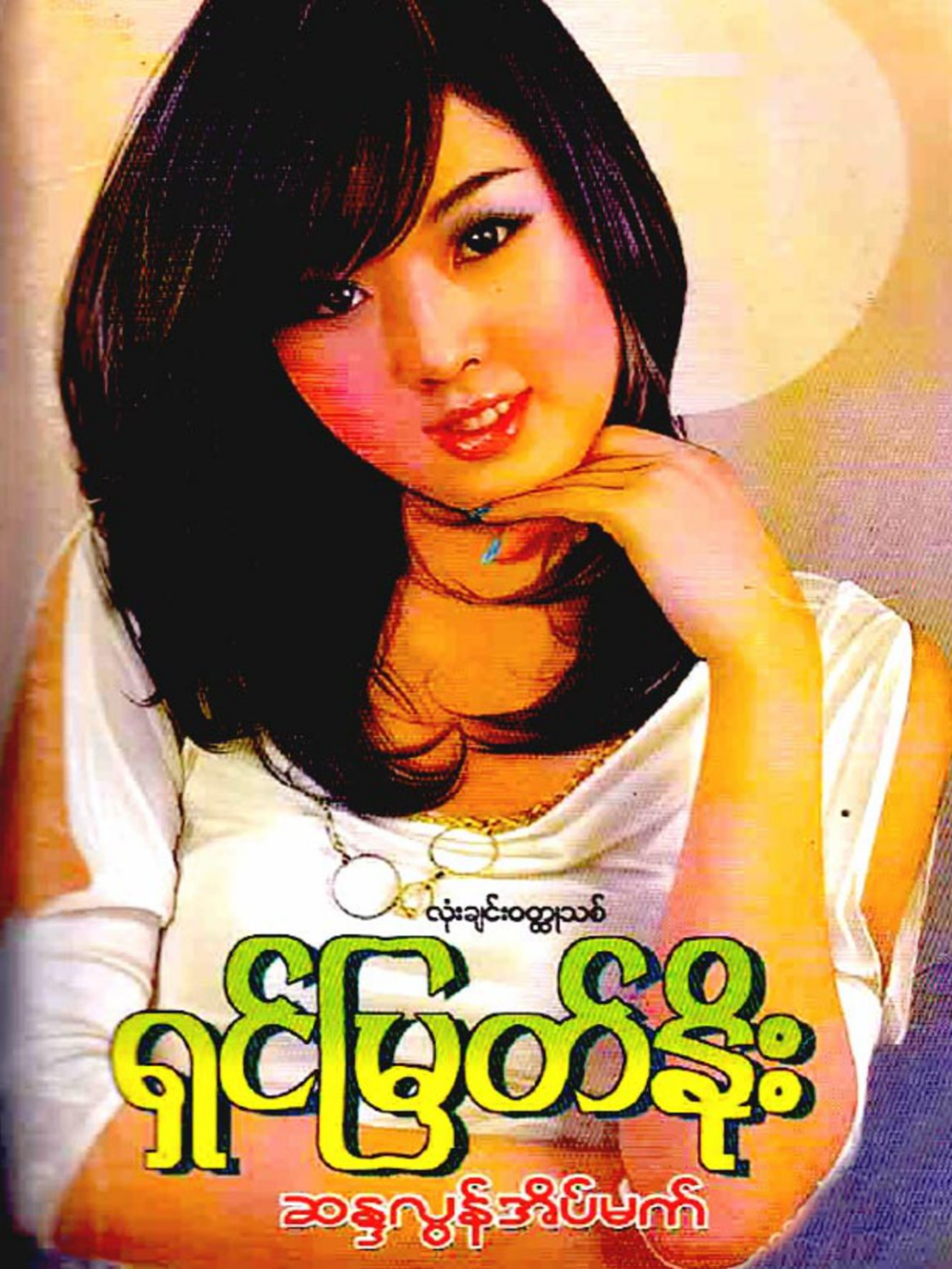

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ရှင်ဖြတ်နိုး

ဆန္ဒလွန်အိပ်မက်

အခန်း (၁)

‘ရွက်စိမ်း’

ခေါ်သံက ပြတ်တောက်တောက်။

ကြားပေမယ့် ခြေလှမ်းတွေကိုတော့ ရပ်ပစ်ဖို့ မစဉ်းစားမိပါ။ သို့သော် ကျဲကျဲနှင့် သွက်သွက်လေးလှမ်းနေ သော ခြေလှမ်းကိုတော့ အရှိန်လျှော့လိုက်မိသည် ။

ရွက်နု။

တစ်နည်းအားဖြင့် သစ်ရွက်စိမ်းဆိုတဲ့ သူမထက်ဆယ့်ငါးမိနစ်သာခြားပြီး ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်ထွက်သွား တဲ့သူ။ နာမည်အပြည့်အစုံက သစ်ရွက်နု။ အမြွှာညီအစ်မတွေရယ်ပါ။ အမေက သူမတို့ ညီအစ်မကိုမွေးတော့ ခြံရှေ့က ကံ့ကော်ပင်လေးထက်မှာ သစ်ရွက်စိမ်းတွေပေါ် သစ်ရွက်ရဲရဲလေးတွေက စိုပြီးဖြာဝေနေသတဲ့လေ။

ဒါကြောင့် ...

သမီးကြီးကို အထက်မှာ ရှိတဲ့ သစ်ရွက်နုနုလေးတွေနဲ့ နှိုင်းပြီး ထိုနာမည်မှ ညှိခဲ့သလို အငယ်မကိုလည်း အောက်မှာ ရှိတဲ့ သစ်ရွက်စိမ်းလေးတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီးပေးထားခဲ့သည် ။

အမြွှာညီအစ်မသာ ဆိုတယ်။ ရုပ်ချင်း လုံးဝမဆင်။

ဝါသနာချင်း၊ နေထိုင်ပြောဆိုပုံချင်း အစစအရာရာ ကွာခြားလွန်းသော သူမတို့ နှစ်ယောက်ကို ဘယ်သူကမှ အမြွှာပူးညီအစ်မတွေဟု ပြောလျှင် မယုံချင်ကြချေ။

ပိုဆိုးတာက...

သစ်ရွက်နု။

နေတာ ထိုင်တာ တည်ငြိမ်အေးဆေးပြီး အဝတ်အစားဆိုလျှင်လည်း ပုံစံခပ်တုံးတုံးများကို ဝတ်ဆင်တတ် တာမို့ သစ်ရွက်စိမ်းထက် အနည်းဆုံး နှစ်နှစ်လောက်ကြီးသည် ဟု ထင်ရသည် ။

သစ်ရွက်စိမ်းကတော့ လန်းသလားမမေးနဲ့ ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ လှပဖူးရွှေနေအောင် ပြင်ဆင်ခြယ်သနေ တော့တာပဲ။ သစ်ရွက်စိမ်းဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ဆန့်ကျင်လောက်အောင်ကို နုရွချောမော နေတော့တာလေ။

မြင်တဲ့ သူတိုင်း သမင်လည်ပြန်ငေးရရင် မနေနိုင်လောက်တဲ့ အထိကို သစ်ရွက်စိမ်းတို့ က ဆွဲဆောင်မှု ရှိတာပါ။

‘ရွက်စိမ်း... ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား’

‘ကြားသားပဲ’

ဟင်...

ကြားပါလျက်နဲ့ ဆက်လျှောက်သွားတာဆိုတော့ သူမခေါ်တာကို အရေးမစိုက်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ်လေ။

ထားလိုက်ပါ။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ပဲခြားတဲ့ ညီအစ်မတွေဆိုတော့ သူမ အခုလိုဆက်ဆံတာကို အာရုံထဲကနေ ထုတ်ပေးလို့ ရသည် ။

အာရုံထဲမှာ ထုတ်မရတာက သစ်ရွက်စိမ်းရဲ့ လုပ်ရပ်။

ဈေးထဲကနေ ရယ်ဒီမိတ်အထည်များ အကြွေးနှင့် ဝယ်ဝတ်ထားတာ ဆိုင်ရှင်က သူမကို လူကြားသူကြားထဲ တောင်းခံရတာပဲ။ ညီအစ်မတွေ ဆိုတော့ ပိုက်ဆံလာမပေးတာကြာတော့ တစ်ဆင့်ပြောခိုင်းတာပေါ့လေ ။

သို့ပေမဲ့...

ဘေးမှာ ဈေးလာဝယ်တဲ့ သူတွေနဲ့ ဆိုတော့ သစ်ရွက်နုရှက်တာပေါ့။ ဆိုင်ရှင်က ကောင်းကောင်း မွန်မွန် တောင်းရင် တော်သေးတယ်။ ခုတော့ ညည်းညီမက၊ ညည်းညီမကနဲ့ ပြောလိုက်တာ ခေါင်းတောင်မ ဖော်ရဲလောက် အောင်ပါပဲ။

‘ကြားရဲ့ သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မရပ်ဘဲဆက်လျှောက်နေရတာလဲ ရွက်စိမ်း’

‘နင့်ကိုမစောင့်လည်း အဓိလိုက်လာမှာ ပဲဟာ’

တွေ့လား။

ရွက်စိမ်းတို့ က အဲဒီလိုပဲ အကြောတင်းတာ။

မျက်နှာထားက တစ်စက်ကလေးမှ မလျှော့။ လှပတဲ့ မျက်နှာလေးက တင်းပြီး ခေါင်းလေးကိုမော့ကာ ရင်ကလေးချိုကာ ခပ်မှန်မှန်ပဲ ဆက်လျှောက်သွားသည် ။

‘ရွက်စိမ်း’

‘ပြောလေ’

‘နင်ဈေးထဲမှာ ဘာတွေရှုပ်ထားတာလဲ’

ရွက်နု အမေးကြောင့် ရွက်စိမ်းရဲ့ လှပတဲ့ မျက်မှောင်လေးက ဆတ်ခနဲ တွန့်ကျံသွားရ၏။ ဘာတွေလာပြောနေတာလဲဆိုပြီး စိတ်ရှုပ်သွားဟန်အပြည့်နဲ့ ပါ။ ဈေးထဲမှာ ဘာရှုပ်ထားလို့လဲ။

‘ဖြေလေ ရွက်စိမ်း’

‘ငါက ဘာရှုပ်ထားလို့လဲ’

‘ဟဲ့... သရဖူအထည်ရောင်းတဲ့ ဆိုင်ကနေ အထည်တွေ အကြွေးနဲ့ ဝယ်ဝတ်ထားတာလေ၊ နင်မေ့နေပြီလား’

‘အဲဒါ ရှုပ်ထားတာမှ မဟုတ်တာ၊ အကြွေးရောင်းတယ်ဆိုလို့ ဝယ်ထားတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာဖြစ်ရမှာ လဲဟဲ့... ဆိုင်ရှင်အန်တီသန်းသန်းက ငါဈေးကိုသွားတော့ ညည်းညီမ အကြွေးဝယ်သွားတဲ့ အထည်ဖိုးတွေ လာပေးဖို့ ပြောလိုက်ဦးတဲ့ ၊ ယူသွားတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ ခုထိလာမပေးဘူးဆိုပြီး ငါ့ကို လူကြားသူကြားထဲ ပြောတာလေ၊ ကျွန်မ ပြောလိုက်ပါ့မယ်လို့ ပြောတာတောင် သူများ ပစ္စည်းယူသွားပြီး အမေခံတယ်တို့ ဘာတို့ ညာတို့ နဲ့ ပွစိထိုးနေတာလေ။ ငါနဲ့ လည်း ဘာမှ မဆိုင်ဘဲ နင့်ကြောင့် အပြောအဆို ခံလိုက်ရတာ’

ရွက်စိမ်းက နားထောင်ပြီး ခပ်အေးအေးပဲ ဆက်လျှောက်နေသည် ။ ဒေါသတွေ အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ထွက်ပြီး ပြောနေတဲ့ သစ်ရွက်နုပင် ကြောင်အဖြစ်ရတဲ့ အထိ။

‘ဟဲ့... ငါပြောတာ ကြားရဲ့ လား’

‘ကြားသားပဲ’

‘ကြားရင် နင် သွားရှင်းလေ’

‘ဒါက ဘာကိုရှင်းရမှာလဲ’

‘ယူထားတဲ့ တန်ဖိုးအတိုင်း နင်သွားပေးပေါ့’

‘ငါ့မှာ မှ ပိုက်ဆံမရှိတာ၊ ထားလိုက်ပါ၊ နောက်မှ ရှင်းမယ်’

‘ရမလား... နင်က တစ်လနေလို့ တောင် ဈေးကို တစ်ခေါက်သွားတဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါက နေ့တိုင်းဈေးဝယ်ရတဲ့ သူ၊ မျက်နှာပူတယ်၊ ပြီးရင် အကြွေးရှင်တွေကလည်း နည်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်ဈေးလုံးကို ပွထ နေတာပဲ၊ ဟိုနေ့ကလည်း အလှကုန်ပစ္စည်းရောင်းတဲ့ မအိစံက ခေါ်ပြီး သတိပေးသေးတယ်။ မိတ်ကပ်ဖိုး လာပေးဦးဆိုလား ဘာလား၊ ဖိနပ် ရောင်းတဲ့ မသင်းသင်းကလည်း ဖိနပ်ဖိုးသုံးထောင့်ငါးရာဆိုလား သတိ ပေးလိုက်ပါဦးတဲ့ ၊ နင် တော်တော်ဆိုးပါလား ရွက်စိမ်း၊ ဘယ်ကဝင်ငွေ ရှိလို့ အာမပြင်းပြင်းခံပြီး အကြွေးတွေယူထားရတာလဲ၊ အခုနင် ဘယ်လို လုပ်မှာလဲ၊ ငါ့ကို လာ လာပြီး အမှုပတ်နေတာကိုတော့ရှင်းနော်’

‘ခေါင်းစားလိုက်တာဟာ’

ရွက်စိမ်းက နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်တွန့်ကာ ညည်း၏။

ရွက်နုမျက်နှာလေး ကွက်ခနဲပျက်သွားရသည် ။

သူကပဲ ပြောရတယ်ရှိသေးတယ်။

သူ့ကြောင့် မဆီမဆိုင် သစ်ရွက်နု အကြွေးတွေဝိုင်းတောင်းခံရတာ ကျတော့ ထည့်မပြော။ ဒီက သူ့ထက်တောင် ပိုပြီးခေါင်းစားရတာပါ။ မျက်နှာလည်း ပူရ၊ အားလည်း နာရ။ တစ်ခါတလေ အကြွေးတောင်းမယ့် ဆိုင်ရှေ့ကနေ ကွေ့ရှောင်ပြီးဈေးဝယ်ရတာ ဘယ်လောက်စိတ်မောရသလဲ။

ဒါကို သစ်ရွက်စိမ်း နားမလည်။

ကိုယ်ချင်းစာရကောင်းမှန်း မသိ။

သူမ လုပ်ချင်တာ၊ သူမဖြစ်ချင်တာပဲ သိတာ။ မစဉ်းစား မဆင်ခြင်ဘဲ ဇွတ်လုပ်ဆောင်တတ်သည် ။ ပြောရင်လည်း ပြောတဲ့ သူက မလွန်။ သူမ ကပဲ အမှန်တရားဘက်မှာ ရှိနေ၏။

ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်အခြေအနေကို လုံးဝမသိချေ။

တကယ်ဆို သစ်ရွက်နုတို့ ညီအစ်မတွေမှာ မိဘတွေမရှိတော့ပါ။ အဒေါ်တစ်ယောက်အိမ်မှာ ကပ်နေကြရသည် ။ အဒေါ်က အရင်းအချာမ ဟုတ်တော့ သူတို့ ညီအစ်မတွေအပေါ် စေတနာက သိပ်မရှိ။ အိမ်မှာ အ ကူအညီခိုင်းစေရအောင်သာ ခေါ်ထားတာလေ။

ပြီးတော့ ထိုအဒေါ်ကလည်း ပြေလည်တာမဟုတ်ချေ။

ယောက်ျားက နိုင်ငံခြားမှာ အ လုပ်သွားလုပ်နေတယ်ပြောတာ။ ပြန် မလာ။ ငွေမပို့တာ ဘယ်နှနှစ်တောင် ကြာနေပြီလဲ။

သားကြီးက အိမ်ထောင်သာကျတာ၊ မအေက ထောက်ပံ့ရေး မလွတ် ရချေ။ အငယ်မလေးက အခုမှ ခုနစ်တန်းကျောင်းသူ။ စရိတ်က ထောင်း လှတာမို့ အမြဲတမ်း ခေါင်းကိုက်နေတတ်တဲ့ ဒေါ်လေးပါ။

ဒီကြားထဲ သူမတို့ နှစ်ယောက်ကိုပါ အိမ်ပေါ်တင်ထားရတာဆိုတော့ ညည်းညူလို့ မဆုံးတော့ဘူးပေါ့။ အခုတော့ အလုပ်တွေကိုယ်စီဝင်ပြီး အိမ်အတွက် လိုတာလေးတွေ ဝယ်ခြမ်းပေးတော့ ဒေါ်လေးအသံက အရ င်လောက်မဆိုးပေမယ့် အမြင်ကတော့ ကြည်လင်သည် ကို မရှိချေ။ သူ မတို့ နှစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထား ရတာများ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး လို့ ထင်နေတတ်တဲ့ သူပါ။ တကယ်ဆိုရင် ထမင်းနှစ်နပ်ကျွေးထားတာ ကလွဲပြီး ပညာရေးစရိတ်ကို သူမတို့ ဘာသာ ရှာဖွေရ၏။

ရွက်နုက ရပ်ကွက်ထိပ် စာအုပ်အငှားဆိုင်မှာ လခစားနှင့် ဆိုင်ထိုင် ရသည်။ ။ တစ်လကို သုံးသောင်းရ၏။ ညနေခြောက်နာရီက ဆယ့်တစ် နာရီအထိ ဆိုင်စောင့်ရတာလေ။ ရွက်စိမ်းကတော့ စူပါမားကက်တစ်ခု မှာ အရောင်းဝန်ထမ်းလုပ်၏။ တစ်လ ခြောက်သောင်းလောက်ရသည်။ ။ ဒေါ်လေးက ငွေကိုတော့မတောင်း။ အလိုက်တသိ ပေးကမ်းလျှင်တော့ မျက်နှာပိုပြီး ကြည်လင်တာပေါ့လေ။ ရွက်စိမ်းက အနည်းအကျဉ်းတော့ ပေး၏။ ဒါကြောင့် ဒေါ်လေးက ရွက်စိမ်းကို သူမထက်တော့ မျက်နှာသာ ပိုပေးသည်။ ။

ရွက်နုမှာ လည်း ကိုယ့်အခက်အခဲနဲ့ ကိုယ်ပဲ။ ရတဲ့ လစာက နည်းနေ တာကို ငွေတော့မပေးနိုင်ပါ။ ရွက်စိမ်း သွားစရိတ် လာစရိတ် သုံးစရိတ် အပြင် သူမ ဝတ်စားစရိတ်က ရတာမလောက်ဘဲ အကြွေးက အမြဲလိုလို ပတ်ချာဝိုင်းနေတတ်၏။ လူပုံစံလေးကြည့်လိုက်လျှင်တော့ အဖိုးတန် နောက်ဆုံးပေါ်ဒီဇိုင်း အဝတ်အစားနဲ့ နှစ်လက်မလောက်ရှိတဲ့ ဒေါက်မြင့် ဖိနပ် မပြတ်စီးထားတတ်၏။ လွယ်သွားတဲ့ အိတ်တွေကလည်း တစ်နေ့ တစ်မျိုး ရိုးသည် မရှိချေ။ ဘယ်လောက်သုံးဖြုန်းနေနေ ဒေါ်လေးကို တော့ တစ်လနှစ်သောင်းပေး၏။ သစ်ရွက်စိမ်းကို သတိပေးပေမယ့် သူ မစကားဆို သစ်ရွက်စိမ်းက အရေးမှ မစိုက်တာ။ သူမ နေထိုင်မြဲပုံစံအ တိုင်းသာ နေသည်။ ။ ကြာလျှင် ရွက်စိမ်းတစ်ယောက် ဒုက္ခလှလှတွေ့ တော့မှာ သေချာ၏။ သို့သော် ရွက်စိမ်းကတော့ အေးဆေးပါပဲ။ နေမြဲတိုင်း နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ ။ မသိလျှင်တော့ ကြွကြွရွရွလေးနေရတဲ့ သူဌေး သမီးလေးတစ်ယောက်လိုပင် ကြော့မော့နေတဲ့ သစ်ရွက်စိမ်းက တကယ်တော့ ဘဝက သုညအဆင့်မှာ ပဲ ရှိသည်။ ။

‘ရွက်စိမ်း’

‘ဘာလဲဟ’

‘အဲဒီဆိုင်တွေကို နင်သွားတွေ့ပြီး ရှင်းဦးလေ၊ နင့်ကိုမလာမချင်း ငါ့ကိုချည်းပဲ ဝိုင်းမှာ နေကြတာ၊ ကြာတော့ ဖြေရတဲ့ ငါလည်း မျက်နှာပူလာပြီ၊ ဒီနေ့တော့ ဒေါသန်းသန်းက သားငါးတန်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့တုန်း ပြောတာ၊ ငါရှက်လိုက်တာ၊ မနက်ဖြန် ဈေးသွားရမှာ တောင် မသွားချင်တော့ဘူး’

‘နင်ကလည်း နည်းနည်းဖြစ်တာကို ပုံကြီးမချဲ့စမ်းပါနဲ့ ၊ ထားလိုက်၊ ငါရှင်းမယ်’

‘နင်က ဘယ်တော့ရှင်းမှာ မို့လဲ၊ ဒုတောင် မပေးနိုင်သေးလို့ ရှောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး လား၊ မပေးနိုင်ရင်လည်း အကျိုးအကြောင်းလေးရှင်းပြပြီး တောင်းပန်ထားပါလားဟာ၊ ငါ့ကိုလာလာပြီး ပြဿနာလုပ်တာကိုတော့ နင် တာဝန်ယူသင့်တယ်။

‘အင်းပါ... ပြောစရာရှိတာ ဒါပဲမဟုတ်လား၊ ဟိုမှာ ဒေါ်လေးကြည့်နေတယ်၊ ပေါက်ကတွေတော့ လျှောက်အတို့ အထောင်မလုပ်နဲ့ နော်၊ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး အေးဆေးနေ၊ နောက်တစ်ခါ နင့်ကိုလာပြောရင် အပြတ်ပြောလိုက်၊ သူနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ ကိစ္စ သူနဲ့ ပဲရှင်းလို့ ’

တွေ့လား။

ပြောလိုက်လျှင်တော့ အလွယ်ချည်းပဲ။

အဲဒီ သစ်ရွက်စိမ်းဟာလေ ဘယ်တော့မှ ကို အမြင်မှန်ရမှာ မဟုတ်ဘူး ။ သင်း ဒုက္ခလှလှ တွေ့ဦးမှာ ပဲ။ ဒီလောက် ခေါင်းမာတဲ့ ဟာမလေး

။

သစ်ရွက်နုတစ်ယောက် ညီမဖြစ်သူကို မျက်စောင်းလေး တစ်ချက်

ဝှေ့ထိုးရင်း ပါးစပ်လေးကို တင်းတင်းသာ စေ့ပိတ်ထားလိုက်မိသည် ။

ဒေါ်လေးကျင်မြ ရှိနေတာမဟုတ်လား။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို နီတာရဲလေးဘဝကတည်းက အိမ်ပေါ်မဖြစ်
မနေခေါ်တင်ထားရလို့ စိတ်ပျက်နေတဲ့ ဒေါ်လေးက အခုလိုရှုပ်ရှုပ်ယှက်
ယှက်သတင်းမျိုး ကြားပါက အိမ်ပေါ်ကနေ ချက်ချင်း ခေါင်းနဲ့ ဆင်းခိုင်း
မှာ သေချာသည် ။

ရွက်နုရော ရွက်စိမ်းပါ ဒီနှစ်ကျောင်းပြန်တက်လျှင် တက္ကသိုလ်ပထ
မနှစ် တက်ရမည်။ ဒါကြောင့် လည်း ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး ပိုက်ဆံ
ကိုရအောင်ရှာပြီး စုဆောင်းနေရ၏။ သူမကတော့ စုဆောင်းနိုင်၏။ ရွ
က်စိမ်းကသာ ရရသုံးသုံးနှင့် အကြွေးဝိုင်းနေသည် ။ သူလုပ်ထားသမျှလ
ည်း ရွက်နု လိုက်မရှင်းပေးနိုင်ပါ။

အရင်ချိန်တုန်းကတော့ ဒေါ်လေးသိမှာ စိုးပြီး ကျိတ်ရှင်းသေးသည် ။
ရွက်စိမ်းကိုလည်း နောက်မလုပ်ဖို့ သတိပေးသေး၏။ မရချေ။ ရွက်နုစ
ကားဆိုလျှင် လုံးဝနားမထောင်။ တစ်ခါတလေ ရွက်စိမ်းကို အမြင်ကတ်
မိသည် ။ သူမမှာ တော့ ကိုယ့်ညီမလေးရဲ့ အလုပ်က မနက်ပိုင်းကနေ
ဆင်းရတာ တစ်နေ့လုံးမို့ ဒေါ်လေးစိတ်မငြိုငြင်အောင် ဖာဖာထေးထေး
နှင့် ပြောစရာမရှိအောင် အိမ်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စအားလုံးကို လုပ်ကိုင်ပေး၏။

မနက်ဆိုရင် ဈေးဝယ် ဟင်းချက် တစ်အိမ်လုံးရဲ့ အဝတ်အစားတွေ
လျှော်ဖွပ်၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရ။

တစ်နေ့လုံး တလှုပ်လှုပ်နဲ့ လုပ်ရတာ နားရသည့် အချိန်ပင် မရှိချေ။
ရွက်စိမ်း တာဝန်မကျေပေမယ့် အလိုက်သိပြီး အလုပ်ကို လာဘ်မြင်တဲ့
ရွက်နုရဲ့ ဖုံးလွှမ်းမှုကြောင့် အနေချောင်ခဲ့သည် ။

ဒါကို ရွက်စိမ်းတစ်ယောက် ကျေးဇူးတင်ရကောင်းမှန်းမသိ။

အကြီးဆိုပြီး အာဏာပါဝါပြတယ်ဆိုပြီးသာ အထင်အမြင်လွဲမှားနေသည် ။ တစ်ခုခုသတိပေးရင်လည်း ဆရာလာမလုပ်နဲ့ တဲ့ ။ ဆတ်ဆတ်ထိမခံတဲ့ သစ်ရွက်စိမ်းကို ကြာတော့ ဒီအတိုင်းပဲ လွှတ်ထားလိုက်တော့၏။

ပြောမရတော့ ရွက်နုလည်း ဒေါသထွက်တာပေါ့။

ရွယ်တူဆိုတော့လည်း သူတင်ကိုယ်တင်ပဲ။

ဒေါ်လေးရှေ့မှ သာ ရန်မဖြစ်ဘဲနေကြတာ။ ကွယ်လျှင်တော့ သူတစ်ခွန်း၊ ကိုယ်တစ်ခွန်းပဲ။

ခုလည်း ပြောစရာစကားကို လမ်းထိပ်ခဏထွက်စောင့်ပြီး အလုပ်ကဆင်းအလာတွင် ပြောခဲ့သည် ။ မဟုတ်လျှင် ထိုအမှာ စကားကို သစ်ရွက်နု ပြောဖြစ်မှာ မဟုတ်ချေ။ သူမ အ လုပ်သွားရတော့မယ်လေ။ စာအုပ်ဆိုင် သွားထိုင်ရမှာ ။ ရွက်စိမ်းက သူမပြန်လာလျှင် အိပ်နှင့် နေပြီ။ မနက်ကျတော့လည်း ထမင်းချိုင့်အတွက် သူက ချက်နေတာနဲ့ ၊ ဒေါ်လေးဘုရားရှိခိုးဖို့ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေးရတာနဲ့ မနက်စာသွားဝယ်ပေးရတာနဲ့ စကားပြောဖို့ အချိန်ပင် မရ။

လွဲလွဲနေတာ တစ်ပတ်လောက်ကြာမှ ပြောနိုင်ခဲ့သည် ။

ပြီးပြီလေ။ သတိပေးထားပြီးပြီ။

ရှင်းရင်တော့ ရှင်း။

မဟုတ်လို့ ကတော့ သစ်ရွက်နုနဲ့ တွေ့ပြီသာ မှတ်။

သစ်ရွက်စိမ်းကို စောင်းငဲ့ကာ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ရင်ထဲကနေသာ

ကြိမ်းဝါးနေမိတော့သည်။ ။

*

အခန်း (၂)

မနက်မိုးလင်းလို့ အိပ်ရာနီးသည် နှင့် ထမင်းပေါင်းအိုးထဲ ဆန်သုံးဘူးမျှထည့်ကာ ဆေးကြောပြီး အရင်တည်လိုက်သည် ။ ဆေးစရာရှိသော ပန်းကန်ခွက်ဟောက်တွေ ယူဆေးလိုက်၏။

‘ရွက်စိမ်း’

‘ရှင်...’

ဒေါ်လေးကျင်မြက သူမအနီးတွင် ဆောင့်ကြောင့် လေးလာထိုင်ချကာ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည် ။ သစ်ရွက်စိမ်း မလုံမလဲခံစားလိုက်ရ၏။ စောစောစီးစီး သစ်ရွက်နု အဆင်သင့်ပြင်ပေးတဲ့ ဘုရားစင်ရှေ့မှာ ဘုရားရှိခိုးနေတတ်တဲ့ ဒေါ်လေးကျင်မြက အခုတော့ အိမ်ရှေ့ခန်းထဲမှာ မဟုတ်ဘဲ သူမ ပန်းကန်ဆေးနေသည့် နေရာလေးဆီ ရောက်လာတာမဟုတ်လား။

ဒါဟာ အကြောင်းအရင်းတစ်ခုခုရှိလို့ သာပဲ ဖြစ်မည်။ သစ်ရွက်နုများ မဟုတ်မဟတ်တွေ သွားတို့ ထောင်လိုက်လို့ လား။ ဈေးထဲမှာ အကြွေးယူထားတဲ့ ဆိုင်က ပေါက်စေ့လေ။ ထိုအကြောင်းကြားလို့ ရွက်စိမ်းဆီ ရောက်လာတာများ လား။

ရွက်စိမ်း ရင်တွေက ထိတ်ထိတ်ခုန်နေရ၏။ စိတ်တွေလှုပ်ရှားလွန်းလို့ ပန်းကန်ဆေးနေတဲ့ လက်ကလေးတွေပင် တုန်ယင်နေတော့သည် ။

‘ရွက်စိမ်း’

‘ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ ဒေါ်လေး’

‘ညည်းမှာ ရည်းစားတွေဘာတွေများ ရှိနေပြီလား’

‘ရှင်...’

ရည်းစားရှိလားတဲ့ ။

ဒေါ်လေးကျင်မြ အမေးကြောင့် သစ်ရွက်စိမ်းပင် မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးဝိုင်းသွားရသည် ။

‘ဟဲ့... မေးနေတာဖြေလေ၊ ဘာမျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ ကြည့်နေတာလဲ’

‘ဟင့်အင်း... မရှိပါဘူး ဒေါ်လေး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ရှိရင် ဖြတ်ခိုင်းမလို့’

‘ရှင်...’

‘ဟုတ်တယ် ရွက်စိမ်း၊ ညည်းကို ဟိုဘက်လမ်းက မောင်စိမ်းမောင်က စိတ်ဝင်စားနေတယ်၊ ငွေတိုးချေးစားတဲ့ မောင်စိမ်းမောင်လေ၊ ညည်းသိတယ်မဟုတ်လား’

သိသမှ သိပ်သိ။

ငွေတိုးပေးစားတဲ့ ကိုစိမ်းမောင်။

မိန်းမက နှလုံးရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားလို့ ငါးနှစ်အရွယ်သမီးလေးတစ်ယောက်နဲ့ ကျန်နေခဲ့တဲ့ မုဆိုးဖို ကိုစိမ်းမောင်။ အသက်အရွယ်က သုံးဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ရှိသည် ။

တစ်နည်းအားဖြင့် သစ်ရွက်စိမ်းတို့ ဦးလေးတော်စပ်သူ ဒေါ်လေးကျ

ငါ့မြရဲ့ ယောက်ျား နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ငွေလိုသည့် အခါ လိုအပ်သလောက် ကို သဘောမနောကောင်းကောင်း နဲ့ ငွေထုတ်ချေးခဲ့သူပဲ ဖြစ်သည်။ ။

သူက သစ်ရွက်စိမ်းကို စိတ်ဝင်စားသတဲ့ လေ။

ဝေါ့...။

ရွံ့စရာကောင်းလိုက်ပါဘိ။

ငွေကြေးပြည့်စုံချမ်းသာတာကို သေမတတ်မက်မောမိပေမယ့် မုဆိုးဖို့ ကလေးတစ်ယောက်အဖေကိုတော့ စိတ်ကူးဖို့ နေနေသာသာ အိပ်မက်ထဲပင် ထည့်မမက်ပါ။ ရုပ်ဆိုးတာ လက်ခံနိုင်ပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မသင့်တော်တဲ့ လူမျိုးကိုတော့ တွဲမထွက်ချင်တာ ရွက်စိမ်းရဲ့ ဆန္ဒအမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။ ။

‘ရွက်စိမ်း’

‘ရှင်...’

‘ကျုပ်ပြောနေတာရော ညည်း ကြားရဲ့ လား ရွက်စိမ်း၊ ဘာတွေတွေ့ပြီး ငြိမ်နေတာလဲ’

‘ကြားပါတယ် ဒေါ်လေး’

ကြားတယ်ဆိုမှ ဒေါ်လေးမျက်နှာက ကျေနပ်စွာပြုံးသွား၏။

‘အေး... ဒါကြောင့် ညည်းခေါင်းထဲမှ ထည့်ထားဖို့ ကျုပ် စေတနာနဲ့ သတိပေးတာ၊ ညည်းရဲ့ ကံဇာတာတက်လာတာပဲ ရွက်စိမ်း၊ မောင်စိမ်း မောင်ရဲ့ စိတ်ဝင်စားခံရတာ တော်ရုံကုသိုလ် မဟုတ်ဘူး အေ့၊ မနေ့က ကျုပ် လမ်းထိပ်ကို ကော်ဖီမစ်ထုပ်ကုန်လို့ ထွက်ဝယ်တာ သူနဲ့ တွေ့တယ်လေ၊ ခဏနေပါဦး... ပြောစရာစကားလေး ရှိလို့ ပါဆိုပြီး လမ်းထိပ်

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖြစ်ကြတာ။ အဒေါ်ဆိုတော့ တလေးတစားနဲ့ ခွင့်တောင်းတဲ့ သဘောပေါ့အေ၊ ညည်းကို သူက လက်ထပ်ချင်တယ်တဲ့ ရွက်စိမ်း၊ အဲဒီအတွက် သူ့ဘက်က ဘာတွေလိုက်လျော ပေးရမလဲ ကြိုက်တာကို တောင်းဆိုပါတဲ့ အေ၊ ကျုပ်ကတော့ အဲဒီမင်္ဂလာစကားကြားရတာ သိန်းတစ်ထောင် ထိပေါက်တာထက်တောင် ဝမ်းသာနေမိတော့တာပဲ၊ ဒါက သေချာတဲ့ ဝင်ငွေအေ၊ ညည်း စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ နော် ရွက်စိမ်း၊

‘ဒေါ်လေး’

‘ပြော’

‘အဲဒီလူကြီးက ကလေးတစ်ယောက်အဖေ မုဆိုးဖိုကြီး မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

ရွက်စိမ်း ဘာမှ မပြောဘဲ နှာခေါင်းလေးရှုံ့ကာ ဆေးထားပြီးသားပန်းကန်တွေ စင်ပေါ်တင်ဖို့ ထိုင်ရာကနေ ထရပ်လိုက်သည်။ ။

‘မိရွက်စိမ်း’

သူမ မျက်လုံလေးပဲဝှေ့ကာ ဒေါ်လေးကျင်မြကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

‘ဘာလဲ... ညည်းက မုဆိုးဖိုဆိုပြီး နှာခေါင်းရှုံ့ချင်တာလား၊ အတွေးမတိမ်စမ်းပါနဲ့ အေ၊ မောင်စိမ်းမောင်က တကယ့်ငွေတွင်းကြီးအေ၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံး သူ့အကြွေးနဲ့ ကင်းတဲ့ သူဆိုတာ မရှိဘူး၊ အပေါင်ခံထားတဲ့ ဆိုင်ခန်းတွေ၊ အိမ်တွေကလည်း လက်ညှိုးထိုးမလွဲဘူးအေ၊ ညည်းက သာ အင်တင်တင်လုပ်ချင်နေတာ၊ မောင်စိမ်းမောင် အနားကပ်ချင်နေတဲ့ မိန်းကလေးတွေက လက်ချိုးရေတွက်လို့ တောင် မရဘူး၊

အဓိကအရေးကြီးတာကငွေပဲအေ့၊ ငွေရှိရင် ဘာမဆိုဖြစ်တယ်၊ အရာဝတ္ထုတော်တော်တိုင်းကို ငွေကပဲ အလှဆုံးဖန်တီးနိုင်တာ သစ်ရွက်စိမ်း၊ ညည်းသာတိုက်ကြီးထဲမှာ ရွှေငွေအပြည့်နဲ့ စည်းစိမ်ခံစားကြည့်စမ်း၊ ကားအကောင်းစားကြီးမောင်းပြီး ထွက်သွားကြည့်စမ်း၊ ဘယ်သူမှ လက်ညှိုးထိုးကဲ့ရဲ့ ရဲမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ မောင်စိမ်းမောင်မှာ မှ ဆိုးဖိုဆိုတဲ့ အားနည်းချက်ရှိနေတဲ့ သူ၊ ညည်းကို အလျှော့ပေးပြီး ချစ်မြတ်နိုးမှာ အေ့’

တော်ပါ။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ နှစ်ထပ်တိုက်လေးတစ်လုံးနဲ့ ဆလွန်းကားလေးတစ်စီး ပိုင်ဆိုင်ထားတာ အထင်ကြီး မက်မောစရာမှ မဟုတ်တာ။ အနုတော မှာ လူချောဖြစ်နေတာလေးလောက်ကို သစ်ရွက်စိမ်း ခေါင်းစားခံပြီး စဉ်းစားနေရဦးမှာ လား။

ပြောလို့ ပြောတာ မဟုတ်။

ရွက်စိမ်း ရရှိပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ အလှတရားတွေက ဒီထက်တန်ဖိုးမက ထိုက်တန်သည် ဟု ထင်မိသည် ။

သူမလည်း အိမ်ထောင်ပြုမှာ ပါပဲ။

ငွေကြေးပြည့်စုံချမ်းသာတဲ့ သူဌေးသားတစ်ယောက်ကို ရှာပြီး ယူမှာ ။ တော်ရုံချမ်းသာလို့ မရဘူးနော်။ ရှယ်ချမ်းသာမှ ရမှာ ။ ရပ်ရည်ကတော့ ခေါင်းထဲသိပ်မထည့်ပါဘူး။ ရပ်ရည်လှပချောမောမှုက ဗိုက်ဝအောင် ပြုတ်သုပ်စားလို့ ရတာမှ မဟုတ်တာ။

အဓိက ငွေပဲ။

ချမ်းသာပြည့်စုံရမည်။

တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်ရမည်။

ဒါမှ အမွေပစ္စည်းတွေ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခွဲမပေးရမှာ ။

သစ်ရွက်စိမ်းရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွေကို ဒေါ်လေးကျင်မြက ရှုပ်
ထွေးအောင် လာနှောင့်ယှက် ချင်နေသည် ။ သူ့အိမ်မှာ ခေါ်တင်ထားရ
သည် ဆိုသည့် အရှိန်အဝါနှင့် ဖုံးလွှမ်းဖို့ ကြိုးစားချင်နေ၏။

‘ရွက်စိမ်း’

‘ရှင် ဒေါ်လေး’

‘ကျုပ်စကားကို အလေးအနက်နားထောင်စမ်းပါအေ၊ ကျုပ်က
ညည်းဘဝရှေ့ရေးအတွက် ပြောနေတာ’

‘ရွက်စိမ်း နားလည်ပါတယ် ဒေါ်လေးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုမှ ပညာသင်
တုန်းရှိနေသေးတာ၊ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခေါင်းထဲထည့်ကိုမ
စဉ်းစားချင်သေးဘူး ဒေါ်လေး’

သစ်ရွက်စိမ်းတစ်ယောက်။

ဒေါ်လေးကျင်မြကို အလိမ္မာလေးနှင့် ပဲ ငြင်းလိုက်မိသည် ။ သူမတို့
ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ ခိုကပ်နေစရာဆိုလို့ ဒီအိမ်လေးပဲရှိတာ မဟုတ်
လား။ ကိုယ့်အခြေကိုတော့ ယိုင်အောင်လုပ်လို့ မဖြစ်သေးပါ။

‘ညည်းကလည်း အေ၊ အခွင့်အရေးဆိုတာ ကိုယ့်ဆီကို ဆိုက်ဆိုက်မြို့
က်မြို့ကရောက်လာတုန်း ရယူထားရတာအေ၊ ပညာရေးက ယောက်ျား
ယူပြီးလည်း ဆက်သင်လို့ ရတာများ ရှေ့တန်းတင်လို့ အေ’

ဒေါ်လေးကျင်မြက တကယ့်ဇွတ်ကြီးပါလား။

ဧကန္တ ကိုစိမ်းမောင်ဆိုတဲ့ လူက မက်မောစရာ အပေးအယူတစ်ခုခု

တော့ ပြုလုပ်ထားပြီထင်သည်။ ။ ဒေါ်လေးကျင်မြ မျက်ဝန်းထဲမှာ မင်္ဂလာကိစ္စအတွက် စိတ်အားတွေထက်သန်ပြင်းပြနေတာ တွေ့ရ၏။

‘သစ်ရွက်စိမ်း’

‘ရှင်...’

‘ညည်း အပြတ်ကြီးတော့ ခေါင်းမခါနဲ့ အေ၊ ညည်းသိတဲ့ အတိုင်း ကျုပ်တို့ အိမ်က ဂရန်က မောင်စိမ်းမောင်ဆီမှ ပေါင်ထားရတာအေ၊ ညည်းဦးလေးကလည်း ထွက်သာသွားတာ၊ လစဉ်ငွေပို့ပေးတယ်ဆိုတာ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြန်ရွေးနိုင်ဖို့ နေနေသာသာ အတိုးတောင် မနည်းပေးနေရတာ၊ အခု ညည်းကြောင့် မျက်နှာလေးနည်းနည်းရနေလို့ အနေချောင်နေတာ သစ်ရွက်စိမ်း’

‘ဒါပေမဲ့လည်း ဒေါ်လေးရယ်၊ သစ်ရွက်စိမ်းကမှ စိတ်မဝင်စားတာ’

ဒေါ်လေးကျင်မြ ကွက်ခနဲမျက်နှာပျက်သွား၏။

မတတ်နိုင်။

ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောသင့်တဲ့ စကားကိုတော့ ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်တာသာ အကောင်းဆုံးပဲလေ။

လူတစ်ယောက်က မျှော်လင့်တကြီးနဲ့ စောင့်စားနေရတာမျိုး သစ်ရွက်စိမ်း မလုပ်ချင်ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ဒေါ်လေးကျင်မြနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သူတွေကိုပဲ ဖြစ်သည်။ ။

သူ့အိမ်မှာ ကပ်နေကြတယ်ဆိုပေမယ့် အလုပ်ကိုယ်စီဝင်ပြီး အိမ်စရိတ်အတွက် မျှဝေဝယ်ခြမ်း ပေးနေကြရတာလေ၊ အိပ်တာတစ်ခုပဲ ရှိသည်။ ။

‘ပြီးရောအေ... စိတ်မဝင်စားဘူးဆိုလည်း ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ၊ ဟွန်း... မွဲချင်တဲ့ ခွေး ပြာပုံတိုးဆိုတာ ဒါပဲနေမှာ ၊ ကိုယ်ကသာ ဘာမှ မဟုတ်တာ၊ ခေါင်းကြော မာချင်တယ်၊ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ အခွင့်အရေးကိုများ လက်လွှတ်ခံရတယ်လို့ ၊ ပြီးရင် လမ်းဘေးက ကလေးကချေတွေ အလုပ်အကိုင်မရှိ လတ်လျားလတ်လျား သွားနေတဲ့ ကောင်တွေ ဆွဲယူကြဦးမယ်၊ လူကြီးကစေတနာနဲ့ လမ်းညွှန်ပြတာကို မလိုက်နာချင်တဲ့ ဟာတွေ၊ နေကြ... နေကြ... ဒီအတိုင်းပဲ သူတစ်ပါးအခိုင်းခံဘဝနဲ့ နေကြ’

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါ်လေးကျင်မြက ခြေလေးဆောင့်နင်းပြီး အိမ်ရှေ့ခန်း ပြန်ထွက်သွား၏။ ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ်ထွက်သွားပြီဆိုတာ အမူအရာကိုကြည့်တာနှင့် သိသည် ။ ရွက်စိမ်းနှုတ်ခမ်းလေးတွေ ရဲခနဲ မဲ့ပြီးလေးတစ်ချက်ပြီးပြီးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

‘ရွက်စိမ်း’

‘ဘာလဲ’

‘ဒေါ်လေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ စောစောက နင်နဲ့ စကားပြောစရာရှိတယ်ဆိုပြီး အိမ်နောက်ဖေးထဲ ဝင်သွားတာ မျက်နှာကြီးစူပုပ်သိုးပြီး ပြန်ထွက်လာလို့ ’

‘မနက်စောစောစီးစီး လူကို မင်္ဂလာမရှိတဲ့ အကြောင်းတွေလာပြောတာလေ၊ ငါက ခပ်တင်းတင်းနဲ့ ငြင်းလိုက်လို့ ဒီလိုမျက်နှာဖြစ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားတာ’

‘ဘာအကြောင်းမို့လို့ လဲ’

‘ငွေတိုးချေးစားတဲ့ ကိုစိမ်းမောင်က ငါ့ကို သဘောကျနေတယ်ဆိုပြီး

လာပြောနေတာလေ’

‘ဟိုဘက်လမ်းက ကိုစိမ်းမောင်လား’

‘အေး’

‘ဟွန်း... ကလေးအဖေ မုဆိုးဖိုကြီး’

သစ်ရွက်နု မျက်နှာလေးပင် ရှုံ့မဲ့သွားရသည်။ ။

‘အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ သစ်ရွက်စိမ်းတို့ က ငွေမျက်နှာကို ဘယ်လိုပဲကြည့်တယ်ပြောပြော မုဆိုးဖို တစ်ခုလပ်တော့ ဘယ်တော့မှ မယူဘူး၊ လူပျိုသူဌေးတွေပဲ ရအောင်ရှာယူမှာ’

အဲ...

သစ်ရွက်စိမ်းကတော့ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းပြောကာ ရေမိုးချိုးဖို့ ထွက်သွားတော့သည်။ ။

လှပတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ယိမ်းနွဲ့ပြီးထွက်သွားတဲ့ သစ်ရွက်စိမ်းကိုကြည့်ပြီး သစ်ရွက်နုတစ်ယောက် သက်ပြင်းမောလေးသာ ကျိတ်ချလိုက်မိပါတော့သည်။ ။

★